

Η ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΤΟΥ Κ^{ου} ΣΤΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

I.

Εκ διηγήσεων μόνον ἐγίνωσκε τὰ περὶ θαλασσιῶν ἐκδρομῶν ὁ κ. Στενόπουλος, καθ' ὅσον οὐδέποτε ἐξῆλθε τῆς ἐπαρχίας του. Ἴσως οὐδὲ τοῦ χωρίου του θὰ ἐξήρχετο, ἐὰν, μετ' ἄλλεπαλλήλους ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ κόμμα, δὲν κατώρθου νὰ διορισθῇ πάλαι ποτὲ οἰκονομικὸς Ἐφορος, εἰς τὸ πείσμα τοῦ ἐκ γενετῆς ἀντιπάλου του Εὐθυμίου Καλοκαιρινοῦ.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦτο διετήρησεν ἐπὶ 13 μῆνας καὶ ἰσαριθμούς ἡμέρας. Ἄλλ' οὐχ ἦττον ἐφ' ὅσον διετέλει οἰκονομικὸς Ἐφορος ἠναγκάσθη πολλάκις νὰ περιέλθῃ τὴν ἐπαρχίαν του ἐπὶ ἡμιόνου, καθ' οὗ εἶχε πάντοτε παράπονα διὰ τὸ πείσμα του. Ἐγίνωσκεν ἐξ ἰδίας πείρας πόσον ἐπικίνδυνον εἶνε οἱ ὀλισθηροὶ βράχοι καὶ αἱ ἀπότομοι ἀφηνιάσεις τοῦ μόνου τούτου ἐκ τῶν τετραπόδων μὴ προσβαλλομένου ἐκ τοῦ ἐρωτικῆς πάθους. Τὰ ὑπομνήματα τῶν ὄρειων ἐκδρομῶν του σώζονται ἔτι ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης του καὶ τῆς ἀριστερᾶς κνήμης. Ἄλλὰ τί ἐστὶ τρικυμία ἐν θαλάσῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ἰδέαν. Ἐφραντᾶζετο ὅτι θὰ ἦνέ τι φοβερόν ἐξ ὅσων ἤκουε. Δὲν ἐφραντᾶζετο ὁμως ὅτι ἦτο πεπρωμένον καὶ ἐξ ἰδίας πείρας νὰ πεισθῇ περὶ αὐτοῦ. Ἄνάγκη—εἶπεν ὁ ἐκ τῆς Ἀλκαρνασοῦ ἱστορικὸς—καὶ θεοὶ πείθονται, πόσῳ μᾶλλον ὁ κ. Στενόπουλος, ὅστις ὁσάκις ἀπεπειράτο νὰ καταρτίσῃ τὸ γενεαλογικὸν του δένδρον, οὐδέποτε ἐφραντᾶσθη νὰ ἀναμίξῃ καὶ τοὺς θεοὺς εἰς τὰ συνοικέσια τῶν προγόνων του.

Ὁ κ. Στενόπουλος πρῶτον ποτὲ οἰκονομικὸς Ἐφορος καὶ ἐπὶ δεκαετίαν ὑποψήφιος δῆμαρχος, ἀποτυγχάνων—συνεπείχ τῶν ῥαδιουργιῶν τοῦ ἐκ γενετῆς πολεμίου του Καλοκαιρινοῦ—δὲν ἀπεφάσισεν εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε τὴν ἐν λόγῳ ἐκδρομὴν. Διὰ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Κομιόπολιν, ὡς ἀπεκάλει τὸ χωρίον του, καὶ κατελθὼν μετὰ πολύωρον ὁδοιπορίαν εἰς τὸν ἐγγύτερον λιμένα νὰ ἐπιβιθασθῇ ἐπὶ ἀτμοπλοίου τῆς ἐλληνικῆς εταιρίας καὶ νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ ἐρχόμενος εἰς Ἀθήνας, εἶχε λόγον σπου-

δαῖτον, ὃν ἔμελλε νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς μόνον τὸν βουλευτὴν τοῦ κόμματος.

Καὶ ἐντὸς τῆς λέμβου εἶνε ἀληθὲς ὅτι συνεκινήθη ὀλίγον ὁ κ. Στενόπουλος. Ἄλλ' ἡ συγκίνησις αὐτοῦ ἐδιπλασιάσθη ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Προσεπάθει νὰ φανῇ ἀτράραχος· ὑπεκρίνετο ὅτι οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην προξενεῖ εἰς αὐτὸν αἰσθησιν ἢ ἐν θαλάσῃ διαμονή· ἀλλ' ἐν τούτοις εἶχε τινα ἀόριστον φόβον, εἰς ὃν προσετέθη καὶ μικρά τις ζάλη, συνέπεια τῆς βαρείας ὀσμῆς τῶν καιομένων γαιανθράκων καὶ τοῦ κρότου τῆς ἀνασυρομένης ἀγκύρας, καθ' ὅσον ἡ ὥρα τοῦ ἀπόπλου προσήγγιζε καὶ ὁ πλοίαρχος ἐπέσπευδε τὴν ἀναχώρησιν, θέλων νὰ διέλθῃ ἐν ἡμέρᾳ τὸν φοβερὸν Μαλέαν.

Ὁ κ. Στενόπουλος ἐσταυροκοπήθη ὅταν εἶδε μετ' ὀλίγον τοὺς τροχοὺς τοῦ ἀτμοπλοίου θορυβωδῶς τύπτοντας τὴν θάλασσαν. Δὲν εἶπεν — Ἐρρίφθη ὁ κύβος! — ὡς ὁ Καῖσαρ διαβαίων τὸν Ρουβίκωνα, ἴσως διότι δὲν εἶχε τοσοῦτον πρόχειρον τὴν ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, ἀν καὶ ἐνομίζετο ὁ λογιώτερος ἐν τῷ χωρίῳ του, διατελέσας μάλιστα ἐπὶ τριετίαν δημοδιδάσκαλος, ἐννοεῖται πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς νέας παιδαγωγικῆς μεθόδου, καὶ δημοσιογράφος ἐπὶ μῆνας τρεῖς· ἐν τούτοις εἶπέ τι ἰσοδύναμον πρὸς τὸ τοῦ Καίσαρος· — Ἐμπρὸς Στενόπουλε! Ἔτσι κ' ἔτσι ἐμπῆκες στὸ χορὸ!

Καὶ ἦτο λογικωτάτη ἡ σκέψις. Δὲν ἦτο πλέον ἐπὶ τοῦ ἡμίονου, ὥστε νὰ δύναται νὰ παραιτηθῇ τῆς περαιτέρω ὁδοιπορίας καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Κωμοπόλεως παρενέπιπτον οὐρεα σκιέντα καὶ ἐπὶ πλέον ἤδη ἡ θάλασσα, ἦν μόνος ὁ πρῶτος νομοθέτης τῆς ὑψηλοῦ ἠξιώθη νὰ διέλθῃ πεζὸς καὶ ἀβρόχοις ποσίν. Ὁ ἡμέτερος ἀποδημητὴς ἐν τῇ συνέσει του εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύθη τοὺς φόβους του. Ἐκάθησεν ἐπὶ τινος τῶν κύκλω θρονίων τῆς πρύμνης, ἐφόρεσε τὸν κεντητὸν πράσινον σαοῦφόν του, δῶρον τῆς ἡδῆ ἐγγάμου θυγατρὸς του, καὶ ἐξαγαγὼν τῶν θυλακίων του ὀγκώδη καπνοσακκοῦλαν, περιέχουσαν τοῦλάχιστον ἀπὸ 130 μέχρις 150 δραμιῶν καπνὸν, ἐκ τοῦ ἀφορολογητοῦ, διότι οἱ καπνοφάνται ἦσαν προῖόν ἀγνωστον ἐν τῇ Κωμοπόλει, καὶ τοῦ Νόμου περὶ φορολογίας τοῦ καπνοῦ ἡ ἰσχὺς δὲν ἐξετείνετο μέχρις αὐτῆς, ἐδίπλωσεν ἐν σιγάρων τῆς παλαιᾶς σχολῆς, ἀμιλλώμενον κατὰ τὸ πάχος πρὸς τὰ ἐξ Ἀθάνης καὶ ἰβυθίσθη εἰς σκέψεις, καπνίζων καὶ ἀναμετρῶν τὰ σφαιρίδια τοῦ κομβολογίου του.

Ἐσκέπτετο! Δηλαδὴ ὠνειροπόλει ὑπὸ τὴν ἐλαφρῶς μεθυστικὴν ἐπήρειαν τοῦ καπνοῦ. Ἐβλεπεν ὡς ἐν ὄραματι τὰς ἐλπίδας αὐτοῦπραγμα-

τοποηθείσας. Ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ μετὰ ἓνα μῆνα Στενόπουλος, διότι τὸ πολὺ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἐπερατοῦτο αἰσίως ἡ ὑπόθεσις, δι' ἣν ἤρχετο εἰς Ἀθήνας, διασχίζων ξηρὰν καὶ θάλασσαν. Ἡδύνατό τις νὰ εἶπῃ περὶ αὐτοῦ ὅτι προεξοφλεῖ τὴν χαρὰν ἐνδεχομένης ἐπιτυχίας.

Ἀπὸ τῶν ἡδονικῶν τούτων σκέψεων ἐπανήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ παρόντος οἱ παρακαθήσαντες συνεπιβάται.

— Ὁραῖο ταξεῖδι! ἔλεγεν ὁ εἰς. Ἄν περάσουμε ἔτσι τὸν κάβο θὰ εἶπῶ ὅτι εἴμεθα οἱ πιὸ τυχεροὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου!

— Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακκίριζε! ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Δυὸ φοραῖς ἐκινδύνευσα εἰς τὸν Μαλέαν καὶ τὸν φοβοῦμαι πάντοτε.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἀφύπνισε τοὺς φόβους τοῦ κ. Στενοπούλου. Δι' αὐτομάτου κινήσεως ἀνύψωσε τὸν σκουφὸν του ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς, οὕτως ὥστε ὁ ἐπὶ τοῦ ξενιθίου θύσανος αὐτοῦ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς καὶ ἐκυμαίνετο δίκην ἐκκρεμοῦς πρὸ τοῦ ὠτός. Καὶ ὅμως ἐτήρησε καὶ πάλιν σιγὴν, οὐχὶ ὁ πράσινος σκουφός ἐννοεῖται μετὰ τοῦ ἐκκρεμοῦς θυσάνου, ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ κ. Στενόπουλος, καὶ διότι δὲν ἤθελε νὰ προδοθῆ καὶ διότι ἐφοβεῖτο μὴ ὁ ἀπαισιόδοξος ἐκεῖνος συμπλωτῆρ ἐπιληφθῆ τραγικῆς τινος διηγήσεως σχετιζομένης πρὸς θάλασσα δυστυχήματα. Εὐτυχῶς ἐτέρου πολυπραγμονοῦντος ἡ ἐρώτησις διέκοψε τὴν περὶ Μαλέα συζήτησιν.

— Καὶ διὰ ποῦ κ. Στενόπουλε, ἂν θέλῃ ὁ Θεός;

— Ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ ἰδῶ τὰς Ἀθήνας σας πρὶν ἀποθάνω.
Ἔπειτα ἔχω καὶ μιὰ μικρὴ ὑπόθεσι ἐκεῖ κάτω...

Ἀπὸ τῆς λακωνικῆς ταύτης ἀπαντήσεως ἐκ τῆς ὀμηγύρεως πολλοὶ γνώσκοντες τὸν κ. Στενόπουλον ἐνόησαν ὅτι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε δὲν προσετέθη τὸ κονδύλιον αὐτὸ τῶν ὀδοιπορικῶν εἰς τὴν μερίδα τῶν ἐξόδων καθ' ὑπέροχασιν τοῦ προϋπολογισμοῦ του, καὶ μάλιστα ἐν ἡμέραις πονηραῖς.

— Τίς οἶδε τί σκέπτεται ὁ πρῶν Ἐφορός μας! εἶπον κατ' ἰδίαν ἕκαστος. Καὶ ἐμάντευον τὴν ἀλήθειαν σκεπτόμενοι οὕτω, διότι ὁ κ. Στενόπουλος ἤλιπιζε νὰ καλύψῃ τὰ ὀδοιπορικὰ ἔξοδα διὰ τοῦ πρώτου χρηματικῆς ἐντάλλματος, ὅπερ θὰ περιήρχετο εἰς χεῖράς του μετὰ τὴν ἐγκαθιδρυσίαν του εἰς τὴν νέαν ἀρχὴν δι' ἣν προηλείφετο.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο ζωηροτέρα μετ' ὀλίγον, διότι ἤρχισε καθαρῶς πολιτικὴ συζήτησις, εἰς ἣν προσηλώθη ὅλος ὁ κ. Στε-

νόπουλος, ὅστις ὡς ἄνθρωπος ἐν μέρει τοῦ παλαιοῦ συστήματος εὐρίσκειτο πάντοτε ἔχων ἀντιθέτους ιδέας, ἐνίοτε καὶ λίαν παραδόξους. Ἐπειτα ἀπὸ τῶν γενικῶν περιορισθῆσαν εἰς τὰ τῆς ἐπαρχίας των καὶ τὰ τῆς τελευταίας ἐκλογῆς. Καὶ ἐδῶ πρὸ πάντων ὁ κ. Στενόπουλος ἀνέπτυξεν ὅλην αὐτοῦ τὴν ῥητορείαν εἰς ὑπεράσπισιν τοῦ κόμματος, παλαιῶν εἰς αὐτὸς ἐναντίον τριῶν τῆς ἐναντίας μερίδος. Ἠγέρθη ὄρθιος, ἔχειρονόμει καὶ μετὰ τῆς χειρὸς του καὶ τοῦ κομβολογίου συνεκίνητο ἐνίοτε κατὰ τὴν ῥύμην τοῦ λόγου καὶ ὁ θύσανος τοῦ πρασίνου σκούφου του, ἰδίως ὁσάκις ἀνεμιμνήσκετο τῶν ῥαδιουργιῶν τοῦ ἐκ γενετῆς ἀντιπάλου του Εὐθυμίου Καλοκαιρινοῦ.

II.

Μέχρι τοῦ κατηραμένου ἀκρωτηρίου περὶ οὗ καὶ οἱ νεώτεροι πλοίαρχοι παρὰ τὰς γιγαντιαίας προόδους τῆς ναυτικῆς τέχνης, ἐπάνω κάτω ἔχουσι τὴν αὐτὴν ιδέαν μετὰ τῶν πρὸ εἰκοσι καὶ τριάκοντα αἰῶνων κυβερνητῶν, οἵτινες εἶπον τὸ « Μαλέαν κάμψας ἐπιλάθου τῆς σαύτου », τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς. Καθ' ὅσον ὅμως ἐπλησίαζον ἡ τῶς γαληνικία θάλασσα ἤρχισε νὰ συνταράσσεται. Πρῶτος δὲ πάντων συνεκινήθη ὁ ἐκ γενετῆς χερσαῖος κ. Στενόπουλος, ὅστις μὴ ἀποτολμῶν κἄν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ ἀναβράζον κύμα, κατεκλίθη ἐπὶ τοῦ ἐπιστέγου, καὶ ἐκὼν ἄκων, ἐβυθίσθη εἰς φιλοσοφικὰς σκέψεις περὶ ματαιότητος τῶν ἐπιγειῶν. Διέκοψεν ὅμως αὐτὰς ἀποτόμως ἀπροσδόκητος πνοὴ ἀνέμου, ἥτις ἠνάγκασε τὸ πλοῖον νὰ κλίνη ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς του καὶ δευτέρα ἐπίσης βιαία κινήσεις, δι' ἧς τοῦτο ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀρχαίαν κάθετον.

— Ἠρχισεν ὁ χορός! εἶπον οἱ ἄλλοι.

— Μὴ βλέπετε τὴν θάλασσαν κ. Στενόπουλε! Ἢ ζαλισθῆτε!

Ἄλλ' ὁ κ. Στενόπουλος ἀνεμνήσθη ὅτι ἐκτὸς τοῦ σάκκου του, τοῦ κιβωτίου καὶ δύο κορινθίων, ὧν ἦτο ἄγνωστον τὸ περιεχόμενον, ἐνεκα τῆς συνερραμένης ἀνωθεν ὀθόνης, εἶχε καὶ ἄλλην μετ' αὐτοῦ κινήτην περιουσίαν, βυτίδιον πλήρες οἴνου, πολυτιμώτατον, καθ' ὅσον ἔμελλε νὰ παραδοθῆ εἰς τὸν προστάτην βουλευτὴν, εἰς ὑποστήριξιν τῶν καταπατηθέντων δικαιωμάτων τοῦ πρῶην οικονομικοῦ Ἐφόρου. Ἠγέρθη ἐπομένως καὶ ἔσπευσε καραβηρῶν ἤδη καὶ παραπαίων νὰ ἴδῃ τί γίνεται τὸ βαρελάκι, ὅπερ τῇ φροντίδι τοῦ σκευαγωγοῦ ἐναπετέθη εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ καταστρώματος τῆς πρῶρας. Τὸ βυτίδιον ἦτο ἐκεῖ· ἀλλ' ἐνῶ ὁ κ. Στενόπουλος ἐπλησίαζε θέλων νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀκινήσιν

του, ἕτερον κῦμα φοβερώτερον συνετρίβη ἐπὶ τοῦ πλοίου. Τὸ βυτίδιον ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἐνῶ ὁ κ. Στενόπουλος κύψας προσεπάθει δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν νὰ ἀνακόψῃ τὴν φορᾶν του, ὀλισθήσας ἐξηπλώθη πρηνῆς ἐπὶ τοῦ ξυλίνου δαπέδου καὶ θεᾶτο ἐν ἀπογῶσσει τὸ ἔτι κυλιόμενον βυτίδιον. Παρατυχόντες ναῦται ἔσπευσαν νὰ ἀνεγείρωσι τὸν ὀλισθήσαντα. — "Ὁχι ἐμένα· τὸ βαρελάκι πιᾶσε νὰ μὴν πάῃ στὴ θάλασσα! ἐφώναζεν ὁ κ. Στενόπουλος. Εὐτυχῶς ἕτερος αὐτῆς κυλιῶν ἐπανήγαγε συγχρόνως τὸ λειποτακτῆσαν βυτίδιον.

Καὶ ἀφοῦ ὁ κ. Στενόπουλος ἐβεβαιώθη ὅτι ἐξασφαλίσθη τὸ πρᾶμμα, παρὰ τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων ἠρνεῖτο νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Β'. θέσιν, φοβούμενος νὰ κατακλιθῇ εἰς τοὺς αἰγυπτιακοὺς τάφους, οἵτινες ἐν τῇ ναυτικῇ διαλέκτῳ ὀνομάζονται κλῖναι καὶ θάλαμοι. Ἐπίεισθη ὁμως νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν προτέραν θέσιν καὶ νὰ κατακλιθῇ ἐκεῖ, ἐξασφαλίζων διὰ τῶν χειρῶν τὴν μονιμότητα αὐτοῦ, ἔχων ὑπ' ὄψει τὸ προηγηθὲν κύλημα, δι' οὗ ἀνεμνήσθη τῶν νεανικῶν ἀτακτημάτων τοῦ ἤδη ἐν ἀποστρατεῖᾳ ἡμίονου του.

Ἐν τούτοις ἡ θάλασσα ἔπαυσε ταρασσομένη, καθ' ὅσον ἀντιπαρῆλθον τὸν Μαλέαν. Ὁ κ. Στενόπουλος ἀνέκτησε τὸ ἀπολεσθὲν θάρρος. Ἡγέρθη μάλιστα, περιεπάτει, συνδιελέγετο, ἐκάπνιζεν, ἔχων τὴν πεποιθήσιν ὅτι συναφωκίωθη τοσοῦτον μετὰ τοῦ τρομεροῦ στοιχείου, μετὰ τοιαύτην δοκιμασίαν, ὥστε ἠδύνατο πλέον ἀκριβῶς νὰ ἀποφασίσῃ ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτὴν τὴν Μαύρην θάλασσαν νὰ διαπλεύσῃ. Εἰς στερεώσιν τῆς πεποιθήσεώς του ταύτης συνέτεινον καὶ οἱ ἄλλοι συνεπιβάται, μάρτυρες αὐτόπται τῶν συμβάντων, οἵτινες συνεφώνουν ὅτι ὁ κ. Στενόπουλος ἀντέχει εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅτι τὸ κύλημα ἐκεῖνο ἦτο ὅλως τυχαῖον.

Τὸ κομίζον τὸν πρῶτον οἰκονομικὸν Ἐφορον ἀτμόπλοιον προσωρμίσθη ἐν ὄρα νυκτὸς εἰς Πειραιᾶ. Οἱ ἀποδημοῦντες συχνάκις γινώσκουσι μόνον τί σημαίνει τούτο. Πρὶν ἢ ἔτι ἀγκυροβολήσῃ τὸ ἀτμόπλοιον οἱ δεξιοὶ ἀληθῶς λεμβούχοι ἀναρριχῶνται ἐπ' αὐτοῦ προσδέσαντες τὴν λέμβον των καὶ ἀμιλλῶνται τίς προλαβὼν νὰ ἐξασφαλίσῃ πλειοτέρους διὰ τὴν ἀποβίβασιν. Ὁ τὸ πρῶτον εἰς ἑλληνικὸν λιμένα καταφθάνων ξένος ἐκ τῶν φωνῶν καὶ τοῦ ἀπεριγράπτου ὄρυμαγδοῦ ἐξορμᾷ τοῦ θαλάμου του ἔντρομος, νομίζων ὅτι ἐπίκειται ναυάγιον.

Ὁ ἡμέτερος ἀποδημητῆς φίλος τοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος ἐν ἀρχῇ συγκατένευσε νὰ πληρώσῃ 40 λεπτὰ διὰ τὴν ἀποβίβασιν αὐτοῦ καὶ

τῶν κινητῶν του μετὰ τοῦ βυτίου. Ἐπὶ τέλους μετὰ μακρὰν ἀντιλογίαν ἐπέστη νὰ προσθήσῃ καὶ ἄλλα 20 λεπτά. Ἀλλὰ μόλις ἐδόθη ἡ ἄδεια τῆς ἀποβιβάσεως καὶ ἕτερος λεμβοῦχος προσελθὼν ἀπεδέχετο νὰ μεταγάγῃ τὸν κ. Στενόπουλον εἰς τὸ σταθερὸν ἔδαφος τῆς ξηρᾶς ἀντὶ 50 λεπτῶν. Ὁ κ. Στενόπουλος εὔρε συμφέρον νὰ προτιμήσῃ τὸν δεύτερον λεμβοῦχον. Ἀλλ' ὁ πρῶτος, εἰς ὃν ὑπέδειξε πρωτίστως τὸ βυτίον, εἶχεν ἤδη παραλάβει αὐτὸ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνεύρῃ τὸν κύριόν του ἀνεχώρησε μετ' ἄλλων ἐπιβατῶν. Ὁ κ. Στενόπουλος κατελθὼν εἰς τὴν λέμβον παρετήρησε κατὰ τὴν ἀπαρίθμησίν τῶν κινητῶν του ὅτι ἔλειπε τὸ σπουδαιότερον.

Μικροῦ δεῖν ἐν τῷ ἀπελπισμῷ του νὰ ρίψῃ ἑαυτὸν ἢ τὸν λεμβοῦχον εἰς τὴν θάλασσαν — διότι ἀκριβῶς δὲν ἦτο καθαρισμένον ἐν τῇ διανοίᾳ του τίς ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ριφθῇ — ἀλλὰ, πεισθεὶς ὅτι θὰ ἀνεύρῃ τὸν ἀπαγωγέα τοῦ βυτίου, δὲν προέβη εἰς ἀπονεομημένον τι κίνημα. Καὶ ἰδοὺ πῶς δι' ἄλλης λέμβου ἀπεκομίζετο τὸ βυτίδιον καὶ δι' ἄλλης ὁ κ. Στενόπουλος.

Ὁ δεύτερος ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ξηρὰν οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ βυτίδιον, περὶ οὗ αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις ἦσαν ὅτι ἐθεάθη ἐπανακομιζόμενον μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς ἀναζήτησιν τοῦ κυρίου του.

— Θὰ σὲ πάω στὴν Ἀστυνομία ἂν δὲν εὔρεθῇ τὸ βυτιδάκι! Ἐλεγεν εἰς τὸν λεμβοῦχον. Εἶσαι ὑπεύθυνος· δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃς τὸν ἄλλον νὰ τὸ πάρῃ! Σὲ πληρώνω ἕνα δρόμο ἀκόμη· ἀλλὰ θὰ μὲ πᾶς εἰς τὸ ἀτμόπλοιο νὰ εὔρωμε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

Καὶ ὁ λεμβοῦχος ἠναγκάσθη νὰ διασχίσῃ ἐκ νέου μετὰ τῆς λέμβου του τὰ νερὰ τῆς Ἀμφιτρίτης. Ὁ συνάδελφος αὐτοῦ ἦτο παρὰ τὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου· ἀλλὰ τὸ βυτίδιον διετείνετο ὅτι μετεβίβασεν εἰς ἄλλην λέμβον ἀπελπισθεὶς καὶ ὅτι ἡ λέμβος αὕτη ἔπλεε πρὸς τὴν ἀποβάθραν. Ὁ κ. Στενόπουλος εἶπε καὶ εἰς αὐτόν τὰ ἀπὸ λέμβου καὶ ἔσπευσεν εἰς διώξιν τῆς φευγούσης, ἥτις ἐθεάθη χωροῦσα κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ τελωνεῖον καὶ, ὡς ἐγνώσθη μετ' ὀλίγον, κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησιν τοῦ εἰς αὐτὴν εἰσπηδήσαντος τελωνοφύλακος, ἐλαβόντος τὸ ἀποπλανητὸν βυτίδιον ὡς λαθρεμπόρευμα!

Πόσαι περιπέτεια ἐντὸς ὀλίγων ὥρων! Ὁ κ. Στενόπουλος ἀνακρούσας πρῦμναν παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ τελώνου ἐν ὅλῃ τῇ ἐπισημότητι καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του ἀπελογήθη ἐν ὀνόματι τοῦ συκοφαντουμένου βυτιδίου, ὅπερ ἐλεύθερον ἀπέστειλε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ

σιδηροδρόμου, ἀκολουθῶν καὶ οὗτος ἐγγύθεν διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Παρηκολούθει ὅμως καὶ ὁ τελευταῖος διακάτοχος τοῦ βυτιδίου ἀπαιτῶν ἐν ὀνόματι τοῦ πρώτου λεμβούχου τὸν ναῦλόν του. Ὁ κ. Στενόπουλος ἠναγκάσθη νὰ λύσῃ καὶ πάλιν τὸ κομβόδεμα.

Ἐπὶ τέλους τὸ βυτιδίον σῶον καὶ ἀβλαβές ἐναπετέθη εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ ὁ κ. Στενόπουλος εἰς τὸ παρακείμενον βαγόνιον καὶ εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ οικονομικοῦ συστήματος καὶ διὰ νὰ ᾔνε ἐγγύτερον τοῦ βυτιδίου. Μετὰ τὸν δεύτερον συριγμὸν ἡ ἀμαξοστοιχία, ἡ κατ' ἄλλους ὁ συρμός, ἡ συνολκὴ, τὸ τραῖνον, ἐζήρχετο τοῦ Πειραιῶς διευθυνόμενον κατὰ τὰ εἰθισμένα διὰ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας.

— Ἐδῶ τοῦλάχιστον ἀδελφὲ ξέρεις ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τὴν ξηράν! Εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Στενόπουλος, ἂν καὶ ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ καὶ γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ, διότι παραδόξως συνέπεσε νὰ ᾔνε μόνος. — Μωρὲ σιδηροδρόμος καὶ πάλι σιδηροδρόμος! Σὲ δέκα λεπτὰ εἶσαι στὴν Ἀθήνα!

Αἴφνης ὅμως ἐξεπλάγη, ἐνόησας ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία ἐπεβράδυνε τὸν δρόμον της. — Μωρὲ ἐφθάσαμε κιόλα;

Τῷόντι ἡ μηχανὴ ἔπαυσε νὰ κινῆται. Ὁ κ. Στενόπουλος βλέπων τὰ ἠλεκτρικὰ καὶ μὴ ἠλεκτρικὰ φῶτα καὶ πολλοὺς ἐξερχομένους ἐπέισθη ὅτι ἔπαυει τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων. Ἐπήδησεν εὐθύς ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ ἀπηυθύνθη πρὸς τινὰ ἀστυνομικὸν κλητῆρα ζητῶν πληροφορίας περὶ τοῦ ξενοδοχείου εἰς ὃ ἐμελλε νὰ καταλύσῃ καὶ τῆς οἰκίας τοῦ βουλευτοῦ. Ἄλλ' ἐνῶ ἐπηρώτα ἤκουσεν αἴφνης τὸν συριγμὸν τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ ἐκ τινων λέξεων τοῦ κλητῆρος ἐνόησεν — ὀλίγον ἄργα — ὅτι ἐκεῖ εἶνε τὸ Φάληρον καὶ οὐχὶ αἱ Ἀθήναι. Ὄρμησεν ἐπομένως νὰ προφθάσῃ τὴν φεύγουσαν ἀμαξοστοιχίαν, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐνὸς τῶν ὑπαλλήλων. — Μῆ, μῆ.. θὰ πέσης! ἀνέκοψε τὸν δρόμον του.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ κ. Στενόπουλος ἔμμενεν ἐν Φαλήρῳ καὶ τὸ βυτιδίον μετεκομίζετο εἰς Ἀθήνας!

Νέαι πάλιν περιπέτειαί τοῦ δράματος! Ἀπαρηγόρητος ἦτο ὁ κ. Στενόπουλος. Ἐφώναζε, διεμαρτύρετο. Ἐκ δὲ τῶν φωνῶν του συνήχθησαν κύκλοι ἀθροοὶ οἱ πωληταὶ τῶν λεπτοκαρύων, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ ἀστυνομικὴ ἐξουσία ἐκπροσωπούμενη δι' ἐνὸς καὶ μόνου κλητῆρος, καὶ τινες ἄλλοι. Ἐν τούτοις ὁ κ. Στενόπουλος ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ βυτιδίον καὶ τὰ ἄλλα κινητὰ θὰ παραδοθῶσιν εἰς αὐτὸν ἐν τῷ σταθμῷ Ἀθηναίων, μετὰ τὴν προσαγωγὴν τῆς εἰς χεῖράς του ἀποδείξεως.

Ἄλλὰ φοβούμενος μὴ ἐγκαταλειφθῆ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀναμενομένου συρμού οὔτε ἠθέλησε κἄν νὰ κατέλθῃ μέχρι τῆς παραλίας τοῦ Φαλήρου ἐνθα περιεπλανῶντο οἱ ὀλίγοι θαμισταὶ του· ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ζυλί- νην γέφυραν προσκεκολλημένος ἐπὶ τινος στύλου, ἔχων παρὰ πόδας τὸν σάκκον του καὶ σπασμωδικῶς περιστρέφων διὰ τῆς χειρὸς τὸ κομβο- λόγιον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα τῆς 13 Ἰανουαρίου 1885 ὁ κ. Στενόπουλος, τὸ βυτίον καὶ τὰ λοιπὰ κινήτὰ ἐφιλοξενούοντο ἐν Ἀθήναις, ἐν τινι ξε- νοδοχείῳ παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

III

Περὶ τῆς τιμιότητος τοῦ ξενοδόχου οὐδεμίαν εἶχεν ἀμφιβολίαν ὁ κ. Στενόπουλος μετὰ τσαύτας συστάσεις τοῦ κουμπάρου του συμβολαιο- γράφου Κωμοπόλεως. Ἐροβεῖτο ὅμως τοὺς ὑπρέτας καὶ ἐζήτει εἰ δυ- νατὸν νὰ προστεθῶσιν εἰς συμπλήρωσιν τῶν ἐπίπλων τοῦ δωματίου καὶ τὸ ἱστορικὸν βυτίον καὶ οἱ δύο κόφινοι, ὧν ὁ ἀναγνώστης θὰ μαθῇ μετ' ὀλίγον τὸ περιεχόμενον. Ἐνεκα ὅμως τῆς στενότητος τοῦ δωματίου ἐπέισθη νὰ ἀφήσῃ τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀποσκευῆς του εἰς τὸν διάδρομον παρὰ τὸ εἰς ἀργίαν καταδεδιασμένον μαγειρεῖον.

Ἀπρηυδημένος κατεκλίθη λίαν ἐνωρὶς μετὰ δεῖπνον ἐκ τοῦ προχείρου παρασκευασθέν. Ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθη· δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῆ. Ἐχων τὴν πεποίθησιν ὅτι βουλευτὴς συμπολιτευόμενος δύναται τὰ πάντα καὶ αὐτὰ τὰ ἀδύνατα, ἐφρόνει πλέον ὡς τετελεσμένον γεγονός, ὡς factum, τὸν διορισμὸν του καὶ ἐφρντάζετο πῶς ὑποδέχονται, οὐχὶ πῶς θὰ ὑπο- δεχθῶσιν, αὐτὸν εἰς τὴν Κωμόπολιν κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του καὶ προσε- πάθει νὰ διακρίνῃ μεταξὺ τοῦ ἀπείρου πλήθους τοὺς μορφασμούς τοῦ ἐκεῖ που ἱεροκρυφίως παρισταμένου ἐκ γενετῆς πολιτικοῦ ἀντιπάλου του Εὐθυμίου Καλοκαιρινοῦ...

Ἐλησημονήσαμεν ἐντούτοις νὰ ἀποκαλύψωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅτι ὁ κ. Στενόπουλος, ἀγνοῶν τὸν περὶ προσόντων τῶν ὑπαλλήλων Νόμον, ἐζήτει... νὰ διορισθῆ Ἐπαρχος καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἐπαρχίαν του...! Ταύτην τὴν μικρὰν ἀπαίτησιν εἶχεν ὁ κ. Στενόπουλος μετὰ τσαύτας ὑπηρεσίας πρὸς τὸ κόμμα! Ἐφρντάζετο λοιπὸν τὴν θριαμ- βευτικὴν εἰσοδὸν του, ὅτε ἀνεξήγητος θόρυβος ἐν τῷ διαδρόμῳ συνετα- ράξε τὰς σκέψεις του. — Κλέφταις! λωποδύταις! Ἐκραύγασεν ὁ κ. Στενόπουλος ἀναπηδήσας ἐντρομος τῆς κλίνης του, ἔχων πρόσφατα ἐν τῇ μνήμῃ ὅσα περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις, διαβοήτων καὶ μὴ, λωποδυτῶν

ἀνεγίνωσκεν ἐν τῷ τύπῳ καὶ δράττων... τὸ κηροπήγιον, ἤνοιξεν ἀποτόμως τὴν θύραν τοῦ δωματίου του ἀναβῶν.

— Κλέφταις, κύρ Γιάννη!

Τῷόντι συμμορία τετραπόδων λωποδυτῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν κατοικιδίων αἰλουρέων ἐλυμαίνετο τὰ περίξ καὶ μόλις ἤνοιξεν ἡ θύρα μετὰ κρότου δύο ἢ τρεῖς αἰλουροὶ ἐξώρμησαν τοῦ μαγειρίου, ἕτερος ἐκ τῶν πλευρῶν τοῦ βυτίου καὶ ὁ τέταρτος ἐκ τοῦ βάλθους τοῦ ἐνὸς κοφίνου, κρατῶν εἰς τοὺς ὀδόντας τὴν λείαν του, παχύτατον λαγῶν, ἐκ τῆς Κωμοπόλεως ὀρμώμενον καὶ προωρισμένον διὰ τὸν κ. βουλευτὴν.

— Πάει ὁ λαγῶς! Πιάστε τον! ἐφώναζεν ὁ κ. Στενόπουλος εἰς ἐπήκοον πάντων τῶν πελατῶν τοῦ κύρ Γιάννη, οὔτινες ἐξῆλθον ἕκαστος ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου του, ἀγνοοῦντες τί μέγα κακὸν συμβαίνει. Καὶ ἦσαν πάντες ἐν λευκῇ νυκτερινῇ στολῇ, καθὼς καὶ ὁ κ. Στενόπουλος καὶ λαμπαδηφόροι ὡς αὐτός.

Ὁ κύρ Γιάννης, πρόθυμος πάντοτε, ἔσπευσεν εἰς διώξιν τοῦ ἐνόχου τῆς διὰ ῥήξεως κλοπῆς, καθ' ὅσον ὁ αἰλουρος διέρρηξε τὸν καλύπτοντα τὸν ἕνα κοφίνισκον ἱστόν, οὐ ἐκ τῶν πόρων ὀσφράνθη τὸ κεκρυμμένον κυνήγιον. Καὶ ὁ ὑπρέτης συνηκολούθει κρατῶν τὸ μακρὸν σάρωθρον, καὶ ὄλον τὸ ξενοδογεῖον ἦτο ἀνάστατον ἐκ τῶν φωνῶν καὶ τῆς παραχῆς. Ὡς νὰ μὴ ἤρκει δὲ ὁ θόρυβος οὗτος προσετέθη καὶ ἡ συναυλία τῶν ἐν τῷ ἐτέρῳ κοφίνῳ κεκλεισμένων ἀλεκτρυόνων, οὔτινες ἐκ τῆς φωταψίας ἀπατηθέντες καὶ νομίζοντες ὅτι ἐφθασεν ἤδη τὸ λυκαυγὲς ἤρχισαν τὸ σύνθηες αὐτῶν ἔωθινὸν ἄσμα.

Εὐτυχῶς ὁ κλέπτης συνελήφθη καὶ ὁ λαγῶς ἀνηρτήθη ἐν τῷ δωματίῳ σώος καὶ ἀκέραιος, ὅτε αἴφνης γυναικεῖα τις φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ συνορευόντος δωματίου.—Τὴν μαμμὴ κύρ Γιάννη! εἶπεν ἕτερος ἐπρχιώτης ἐξελθὼν ἐκεῖθεν, γιὰτί ἡ ἀρχόντισσά μας ἐτρόμαξε καὶ τὴν ἔπιασαν οἱ πόνοι.

Ἄλλὰ ἡ μαῖα ἐφθασε κατόπιν ἐορτῆς σχεδόν, διότι τὸ βρέφος σπεῦδον νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ φῶς καὶ νὰ συγκαταλεχθῇ εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἀνέμεινε τὴν ἐπάνοδον τοῦ κύρ Γιάννη. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐκ τῆς ἀρπαγῆς τοῦ λαγῶς καὶ κατὰ συνέπειαν ἐκ τῆς ἐλεύσεως τοῦ κ. Στενοπούλου εἰς Ἀθήνας ἐγεννήθη παιδίον ἄρρεν, οὔτινος ὑπεσχέθη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν νὰ γείνη ὁ ἀνάδοχος—ἐὰν ἦνε αἴσιος σίωγος τῆς μελλούσης αὐτοῦ ἐπιτυχίας.

IV.

Ἦτο ἤδη λυκαυγές ὅτε ὁ κ. Στενόπουλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κλίνην του, ἀφοῦ ἀποκατέστη ἡ τάξις καὶ ἡσυχία ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μετὰ τσοσαῦτα σπουδαῖα γεγονότα. Ἐμεινεν ἱκανὴν ὥραν ἀποθαυμάζων εἰς τὸ λυκόφως, τὸ διὰ τῶν ὑάλων τοῦ παραθύρου εἰσορμησαν, τὸν ἐν τῷ δωματίῳ του ἀνηρημένον λαγφόν. Καὶ πόσα δὲν ἐσκέφθη ἔχων ἐκεῖ προσηλωμένον τὸ βλέμμα! Ἐπὶ τέλους ὅμως ἡ ἐκ τῆς ἀϋπνίας κάρωσις ὑπερίσχυσε τῶν συγκινήσεων καὶ ὁ κ. Στενόπουλος παρεδόθη ἄνευ ὄρων εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

Ἠγέρθη περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν ἐνεδύθη καινουργῆ τινα μέλαιναν στολὴν, ἔργον τοῦ πρώτου βράπτου τῆς Κωμοπόλεως, ἠῦτρεπίσθη ὅσον ἠδύνατο κάλλιον, ἐφόρεσε τὸν ὑψηλὸν του πῖλον, ὃν ἐπιμελῶς ἐφύλαπτεν ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἐπορεύθη εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ βουλευτοῦ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο ἀχθοφόρων, ὧν ὁ εἰς εἶχεν ἐπ' ὤμων τὸ περιλάλητον βυτίδιον καὶ ὁ ἕτερος τὸν κόφινον μετὰ τῶν ἀλεκτρούων καὶ τὸν παχύτατον καὶ ἐκ τῶν αἰχμηρῶν ὀδόντων τοῦ αἰλούρου διασωθέντα λαγφόν.

Ὁ κ. Ἀλυπίδης ὑπεδέχθη ἐνθουσιωδῶς τὸν πρώτιστον κομματάρχην του καὶ τὰ δῶρά του. Ἡ κυρία Ἀλυπίδου δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰν της διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἔλευσιν τοῦ πρώην ποτὲ οικονομικοῦ Ἐφόρου. Ἡ οἰκία ὅλη ἦτο ἀνάστατος.

Ὁ κ. Ἀλυπίδης ἐνόησεν εὐθύς ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κ. Στενοπούλου ὑπέκρυπτεν ἀξίωσιν τινα. Ἄλλ' οὐδέποτε ἐφαντάζετο ὅτι ὁ πρῶτος τῶν κομματάρχων του θὰ ἤξιον τὴν θέσιν Ἐπάρχου! Ὑπέδειξεν εἰς τὸν κ. Στενόπουλον τὸ ἀδύνατον τοιοῦτου διορισμοῦ, ἀλλ' ἔχων τὴν ἀρχὴν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς του νὰ μὴ ἀρνήται τι, ἔστω καὶ τὴν μάλλον παράλογον ἀξίωσιν ἃν ἤκουεν, ὑπεσχέθη εἰς τὸν κ. Στενόπουλον ὅτι θὰ χολάσῃ τὸν κόσμον διὰ τὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Προσκάλεσε μάλιστα αὐτὸν καὶ εἰς τὸν δεῖπνόν του.

Ὁ κ. Στενόπουλος προγευθεὶς ἐν τινι τῶν οικονομικωτέρων ἐστιατορίων ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ καὶ αὐτὸς τὴν φημιζομένην διὰ τὰς ὁδοὺς της καὶ τὰ μέγαρα πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐφθασε μέχρι τῶν Ἀνακτόρων, τῶν Στύλων τοῦ Ὀλυμπεῖου, εἶδε τὴν Ἀκαδήμειαν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, κατάρθωσε νὰ ἀνέλθῃ καὶ μέχρι τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἔμεινεν ἱκανὴν ὥραν θεώμενος τὴν κάτωθεν αὐτοῦ ἐκτεινομένην πόλιν καὶ τὰς κεράμους τῶν στεγῶν καὶ ἐπανῆλθε κεκοπιαικῶς εἰς τὸ

ξενοδοχείον τοῦ κύρ Γιάννη, ὅστις εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἀκούσῃ πρώτος τὰς περὶ τῶν Ἀθηῶν ἐντυπώσεις του.

Παρατηρήθη ὅμως χαλάρωσις τοῦ θάρρους καὶ τῆς εὐθυμίας τοῦ κ. Στενοπούλου ὅστις, πονηρὸς ὀλίγον, ἐκ τῶν δισταγμῶν τοῦ κ. Ἀλυπιδου ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι εἶνε λίαν ἐνδεχόμενον νὰ ἐπανέλθῃ ἄπρακτος εἰς τὴν Κωμόπολιν.

Τὴν ἐσπέραν παρεκάθητο εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ βουλευτοῦ του, κατέχων τὴν τιμητικὴν θέσιν τῆς τραπέζης. Ἦτο εἰς τὸ ζενιθ τῆς δόξης του, ἀκούων τὰς πρὸς τιμὴν αὐτοῦ προπώσεις καὶ ὅσα περὶ τῆς εὐφύιας καὶ ἰκανότητός του διηγούντο εἰς τοὺς ἄλλους συνδαιτυμόνας τῶν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἀλυπιδου.

— Σὰν νερωμένο μου φαίνεται τὸ κρασί αὐτὸ, εἶπεν ὁ κ. Στενόπουλος. Ἄ! ὅταν ἀνοίξετε αὐτὸ ποῦ σὰς ἔφερα θὰ ἰδῆτε κρασί μιὰ φορά!

— Μὰ εἶνε ἀπὸ τὸ κρασί σας, εἶπεν ὁ βουλευτής, καὶ μάλιστα καὶ ἐγὼ τὸ παρατήρησα, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ σοῦ εἰπῶ τίποτε κουμπάρε διὰ νὰ μὴ σέ δυσαραστήσω...

— Δικό μου κρασί αὐτό! Διαμαρτύρομαι!

— Μήπως ἔγινε τίποτε λαθροχειρία... καὶ ἀφοῦ ἔκλεψαν τὸ μισὸ ἔβαλαν νερὸ διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἔλλειμμα;

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ... τὸ φοβοῦμαι καὶ αὐτό! Ἐπέρασε ἀπὸ πολλὰ χέρια αὐτὸ τὸ βαρέλι ὅσο νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο ἐδῶ! Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἔγινε ἀπὸ τὸν λεμβοῦχον, ἕως τὸν τελωνοφύλακα, διότι δὲν πιστεύω νὰ ἔγινε εἰς τὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου!

Ὁ κ. Ἀλυπιδης ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν τοῦ κουμπάρου του διὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ καὶ ἀντήλλαξεν ἐπανειλημμένας προπώσεις μετ' αὐτοῦ, πληρῶν τὰ ποτήρια ἐξ ἄλλου οὐσιαστικωτέρου ἑλληνικοῦ οἴνου. Ἐπὶ τέλους δὲ ἤνοιξε καὶ δύο φιάλας ἀφρίζοντος καμπανίου, ὃν ὁ κ. Στενόπουλος ἔπιεν ἀπνευστί, ἀγνοῶν ὅτι ὁ οὕτω εὐκόλως διολισθαίνων εἰς τὸν φάρυγγα ξανθὸς οἶνος τῆς Καμπανίας ἀναβαίνει μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας καὶ εἰς τὰ ἄνω ἄκρα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του μετ' ὀλίγον ἐσπινθηροβόλουν, ἡ κεφαλὴ του ἐσκοτίζετο καὶ ἤρχισε νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα διπλᾶ ἐνῶ δὲν εἶχε φάγει βλῆττα.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ δεῖπνου καὶ τῶν συζητήσεων κατὰ τὸ σῆμα παραταθειῶν μέχρι βαθείας νυκτός, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχείον του. Ἠσθάνετο ἄλλως τε τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσῃ καθαρότερον ἀέρα. Ἐξελθὼν διηυθύνθη πρὸς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας,

ἧς εἶχεν ἐν τῇ δικνοίᾳ του ἀκριβῶς καθάριση τὰ σημεῖα, καὶ ἐκείθεν ἠκολούθησε τὴν γραμμὴν τοῦ τροchioδρόμου βέβαιος ὦν ὅτι θὰ εὔρεθῃ πρὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς.

Ἐβάδιζε πρὸς τὰ πρόσω ἀνύποπτος, ὅτε ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ παραζάλῃ παρετήρησεν ὅτι τὰ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ κτίρια ἦσαν ἐντελῶς νέα δι' αὐτόν. Ἐπειτα αἱ οἰκίαι ἤρχισαν νὰ ἀραιῶνται, νὰ παρεμπίπτωσι γέφυραι καὶ ποταμοί, ἐν ἀργίᾳ ἐννοεῖται, καὶ μάνδρα. . . . Ταῦτα πάντα ἐνέβαλον αὐτόν εἰς ὑποψίας καὶ φόβους. Καὶ ὅμως ἠκολούθει τὴν γραμμὴν τοῦ τροchioδρόμου! Ἦτο ἀδύνατον ὁ κ. Στενόπουλος νὰ ἐννοήσῃ τί συμβαίνει. Ὁ ἀναχνώστης ὅμως ἐνόησεν ἤδη ὅτι ὁ κ. Στενόπουλος δὲν κατήρχετο, ὡς ἐνόμιζε, τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, ἀλλ' ἦτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων! Ἐβάδιζε δηλαδὴ πρὸς βορρᾶν ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς δυσμᾶς!

— Φοβοῦμαι ὅτι ἔχασα τοὺς δρόμους! — εἶπε καθ' ἑαυτόν. — Ἀλλὰ νὰ δύο χριστιανοὶ ποῦ ἔρχονται ἀπὸ πέρα... Ἐπὶ τέλους ἐρωτῶντας πάει κανεὶς καὶ εἰς τὴν Πόλι.

Ἄλλ' οἱ δύο ἐρχόμενοι μακρόθεν ἤρχισαν ἐξαίφνης πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τοῦ κ. Στενοπούλου νὰ διαπληκτίζωνται. Ἀφοῦ δὲ ἐπλησίασαν ἔμαθεν ὅτι αἰτία ἦτο ἐν πορτοφόλιον εὔρεθὲν τυχαίως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπερ ὁ μὲν διῆσχυρίζετο ὅτι εὔρεν αὐτὸ, καὶ ἐπομένως ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ μόνος τὸ περιεχόμενον, ὁ δὲ ἤξιου νὰ διανεμηθῇ τὸ ἐν λόγῳ χρηματικὸν ποσόν. Ἀμφότεροι δ' ἐκράτουντο ὑβρίζόμενοι ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου. Ὁ κ. Στενόπουλος ἐνόμισε καθήκον του νὰ διαχωρίσῃ τοὺς δύο ἐκείνους ἀγνώστους, οἵτινες τότε μετὰ νέας φορᾶς ἐπετέθησαν κατ' ἀλλήλων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ μεσολαβοῦντος αὐτοκλήτου δικαιτητοῦ, οὐτινος ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐξέπεσε καὶ ὁ ὑψηλὸς πῖλος. Ἐνῶ δὲ ὁ κ. Στενόπουλος προσεπάθει νὰ ἀποτινάζῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ προσκολληθεῖσαν κόκκιν, οἱ δύο ἄγνωστοὶ διώκοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐγένοντο ἄφαντοι.

Ὁ κ. Στενόπουλος, εὔρεθὲς πάλιν μόνος, ἐνόμισε φρόνιμον νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ καθ' ὁδὸν συναντήσας ἀγυιόπαιδα ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ἀνταμοιβὴν πεντάλεπτον ἐὰν θέλῃ νὰ γείνη ὁδηγὸς του μέχρι τοῦ ξενοδοχείου.

— Καὶ ποῦ κάθεται Μπάρμπα; ἠρώτησεν ὁ παῖς.

— Κοντὰ στὸ σιδηρόδρομο παιδί μου. Ἐδῶ παρὰ κάτω. . .

— Στὸ σιδηρόδρομο! Νά! Ἀπὸ τὴν πλατεῖα τράβα κατου καὶ θὰ εὔρεθῃς ἐκεῖ ποῦ θέλεις. Ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουν στὰ Πατήσια. Τί γυρεύεις ἀπ' ἐδῶ;

— Στὰ Πατήσια! Καὶ αὐτὸς ὁ Ἄλυπίδης νὰ με ἀφήσῃ νὰ φύγω μεσάνυχτα μόνος!

Ἐν τσοῦτῳ ἀκολουθῶν τὸν παιδα ἔφθασε πάλιν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας. — Ὁ δρόμος ποῦ πηγαίνει ὁ ἵπποσιδηροδρόμος εἶνε αὐτὸς, εἶπεν ὁ ὁδηγὸς — ἀλλὰ ἄμα φθάσῃς ἐκεῖ κάτω νὰ μὴ στρίψῃς δεξιὰ, διότι θὰ ξημερωθῆς στὴν Κολοκυνθοῦ, ἀλλὰ ἀριστερὰ ἐὰν θέλῃς νὰ εὐρεθῆς στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἡ συμβουλή συνετάραξε τὸν κ. Στενόπουλον. — Θὰ πάθω πάλιν καμμιά συμφορὰ! Εἶπε καθ' ἑαυτόν. Καὶ διὰ νὰ εἶνε ἀσφαλῆς παρεκλεσε τὸν ὁδηγὸν νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του καὶ παραπαίων καὶ μονολογῶν ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον.

Ἐκεῖ ἀνεζήτει εἰς τὰ θυλακία του τὸ κομβόδεμα, ἀλλ' αἱ ἔρευναὶ του ἀπέβησαν μάταιαι. Τότε ἀνεμνήσθη ὅσα ἀνέγνωσέ ποτε περὶ λωποδυτῶν καὶ μεθόδου τοῦ πορτοφολίου καὶ ἐνόησεν ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἤθην ἐρίζοντες καὶ συμπλεκόμενοι ἦσαν διαβόητοι λωποδύται, καὶ ὅτι κατὰ τὸν Ναστραδὶν ὁ καυγᾶς ἦτο διὰ τὸ κομβόδεμα! Καὶ ἤρχισε νὰ καταρᾶται τὴν ὄραν, καθ' ἣν ἐγκατέλιπε τὴν Κωμόπολιν, ἵνα ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας, προνοῶν ὅτι ὁ κ. Ἄλυπίδης δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ διορίσῃ αὐτὸν Ἐπαρχον καὶ ὅτι ματαίως ὑπεβλήθη εἰς τόσας δαπάνας καὶ περιπετείας.

V.

Τὴν ἐπιούσαν λίαν πρωτὶ ἐπεσκέφθη τὸν προστάτην βουλευτὴν καὶ ἐνόησας ἐκ τῶν λόγων του ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπίς, μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοΐας, ἀπόφασιν ἔχων μάλιστα φθάσῃ εἰς Κωμόπολιν νὰ κηρύξῃ ἐπισήμως τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ κ. Ἄλυπίδου καὶ τοῦ κόμματός του.

Ὁ κ. Στενόπουλος ὑπέμεινεν ἐν τούτοις στωϊκῶς τὴν ἀποτυχίαν, ἐλπίζων νὰ ικανοποιηθῇ ἐκ τῆς ἀντιπάλου μερίδος.

— Τοῦλάχιστον — ἔλεγε καθ' ἑαυτόν ἀπερχόμενος τῶν Ἀθηνῶν — δὲν θὰ μᾶθη τίποτε ὁ κύρ Εὐθύμιος!

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18ῃ Ὀκτωβρίου 1885

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΞΕΝΟΣ

